

## VII

Вже три роки я збираюсь,  
щоб побачити тебе,  
та коли лиш соб наверну,  
щось усе зверта цабе.

Я боюся твого ока,  
твоїх уст, твого лица,  
як страшного суду свого,  
як фатального кінця.

Якби знав я, що побачу  
вроду пишную твою  
в незів'ялім, повнім блиску, —  
я побіг би як стою.

Якби знав я, що побачу  
усміх на твоїх устах,  
гордощі тривкого щастя —  
я б злетів туди, як птах.

Якби знав я, що почую,  
притулившись край вікна,  
твій веселий спів, розмову —  
я б спішив туди щодня.

Твоїм щастям, наче сонцем,  
я би серце грів слабе,  
завидів би твоїй долі  
і забув би так тебе.

Та боюсь, моя небого,  
що не так тебе знайду,  
що вписалися турботи  
й сум у тебе на виду.

Що приглух твій срібний голос,  
що надламаний твій хід,  
на лиці твоїм побачу  
частих сліз гарячих слід.

Бачити, як ти сумуєш,  
як ти плачеш у кутку,—  
боже, ні, і в пеклі муку  
не зсилай мені таку!

Чути жаль твій і докори,  
чути серцем, бо уста —  
знаю — й слова не промовлять,—  
о, при думці тій густи

пасмуга якась кровава  
застилає світ мені...  
От тому боюсь відвідать  
я тебе в далечині.